

Kállay Kotász Zoltán

KENYÉR

2018-04-24 | **VERS**

– Van itthon kenyerünk?

Bementem a spájzba, és kihoztam mindhárom veknit
(kettő közülük kőkemény,

kés is lecsorbul kérges testéről,
arra szolgál csupán, hogy bemutathassam nagyinak).

– Van itthon...?

Ezerszer kérdezte,
s tán egyszer fordult elő, hogy – miféle óvatlanság? –
tényleg nem volt.

– Balhé? – folytatta olyan hangsúllyal,
mely szinte sugallja:
igen, már megint.

Balhé:

forradalom, ellenforradalom,
háború, ellenháború,
felszabadítás, megszállás, megszállottság,
ideiglenesen az égboltunkon tartózkodó bombázó-repülőgépek,
lövöldözés, zavaros kiabálás,
vagy éppen – néma, kihalt kapualjak,
lehúzott redőnyök, áruhiány.

A pék agyonlőve hever a Rottenbiller utca sarkán,
esetleg egy New York felé tartó hajójáraton ül
az Atlanti óceán közepén.

– Megnézem – válaszoltam,
és a közért felé tartva szinte láttam
az utca felszaggatott kövét,
szétvert kirakatokat,
füstölgő csővel kanyarodó tankot...

Amit bárki emberfia negyven évvel korábban.

A boltban meglepően sokan álltak sorban
(készül valami?),

három kenyeret kértem,
az eladónak szeme sem rebbent.

Otthon nagy nehezen felszakadó sóhajjal

súgta, „ügyes vagy!”,
majd fáradtan az ágyába csusszant,
és az egyik veknit szorosan a mellkasához ölelve
elaludt.

kép | shutterstock.com